

[Nøhr.]

givere eller Arbejdskammerater eller anden utilbørlig Adfærd, og i Tilfælde af denne Art rækker Følgerne videre, saaledes at de paagældende heller ikke kan faa Kommunehjælp efter Forsorgsloven, uden at den delvis faar Fattighjælps Virkning.

Loven fastslaar endvidere, at Hjælp fra en Arbejdsløshedskasse ikke kan ydes til Medlemmer, der har modtaget Fattighjælp eller Kommunehjælp med Fattighjælps Virkning, som ikke er ophævet.

Med Hensyn til Arbejdsvægring fastslaar Loven — og det er naturligvis en meget vigtig Bestemmelse —, at det ikke er fyldestgørende Grund for Afvisning af anvist Arbejde, at Lønnen er lavere end den, som den paagældende tidligere har faaet, naar den blot ikke ligger under, hvad der i den paagældende Bgn sædvanlig ydes for tilsvarende Arbejde. Det fastslaas udtrykkelig, at et Medlems Vægring ved at overtage et Arbejde paa disse Vilkaar skal medføre øjeblikkelig Bortfald af al Understøttelse.

Jeg fremhæver videre, at Loven siger, at der skal være et nøje Samarbejde mellem Arbejdsløhedskasserne og Arbejdsanvisningskontorerne, saaledes at de sidste ved, hvilke ledige Medlemmer der findes, og de første ved, hvem Arbejde har kunnet anvises til, ligesom Loven understreger, at ogsaa Arbejdsgiveren har Pligt til at medvirke til Lovens Overholdelse ved at meddele, naar et Medlem forlader sit Arbejde.

Med Hensyn til anvist Arbejde fastslaar Loven, at den arbejdsløse ikke blot er pligtig at overtage Arbejde, som anvises af Arbejdsanvisningskontoret eller af Arbejdsløshedskassens Ledelse, men ogsaa — og dette Forhold understreger jeg — er pligtig at overtage Arbejde, som anvises af Kommunalbestyrelsen, paa Landet altsaa af Sogneraadene.

Endelig bestemmer Loven, at en Kommunalbestyrelse, hvis man mener, at en Arbejdsløshedskasse har ydet Understøttelse i Strid med Loven, selvstændigt kan gribe ind og kan indklage det paagældende Tilfælde for Arbejdsnævnet og Socialministeriet.

Saadan er altsaa Lovens Bestemmelser, og de er klare og kategoriske. Det vil ikke med nogen som helst Ret kunne bestrides, at de er udformet omhyggeligt med det Formaal for Øje at udelukke Misbrug, og jeg retter den Bebrejdelse mod Partiet Venstre, at det ved et Forslag som det foreliggende bærer Ved til de urigtige Forestillinger om, at Loven om Arbejdsløhedsforsikring

befordrer Lediggang. Ingen Forestilling kan være mere fejlagtig. Hvor der forekommer Tilfælde af ydet Forsikringshjælp trods Arbejdsvægring, er det i saa oplagt Strid med Loven, at det maa være en uafviselig Pligt for de lokale Myndigheder at skride ind.

Loven retter her en Appel ikke blot til Kassernes Ledere, men ogsaa til Kommunalbestyrelserne; den lægger direkte en Opgave hen til Kommunalbestyrelserne, en Opgave, som det undertiden kan være ubehageligt for disse at løse, men som nu engang er en Konsekvens af Befolkningens direkte Deltagelse i Styrelsen af offentlige Anliggender. Det er lettere for et Sogneraad at lade syv være lige og stemme i med den almindelige Kritik af Loven, men det er en Undergravning af det demokratiske Selvstyre. Hvor et Sogneraad kan paapege et Misbrug, er det Sogneraadets medlemmers Opgave ikke at se gennem Fingre med det, men derimod øjeblikkelig at stoppe det, fordi ingen Sociallovgivning kan taale, at Misbrug faar Lov til at trives. Jeg tror, man kan sige med Rette, at hvis Landets Kommunalbestyrelser sætter sig for, at Misbrugene skal bringes til Ophør, saa er de med Loven i deres Haand i Stand til at sikre, at det virkelig sker.

I Venstres Forslag til Ændringer i Loven om offentlig Forsorg er Hovedbestemmelsen den foreslaaede Nedsættelse af Maksimumsgrænsen for Ydelse af Kommunehjælp til Aldersrentens Grundbeløb plus 100 Kr. pr. Barn, og hertil slutter sig Forslaget om, at Kommunehjælpen i langt større Omfang end hidtil skulde kunne faa Karakter af Fattighjælp. Jeg kan ikke se Ønskeligheden af saadanne Ændringer.

Som det allerede er klarlagt af Socialministeren, indeholder den gældende Lov i Forbindelse med de udsendte Cirkulærer i Forvejen en Maksimumsgrænse for Ydelse af Kommunehjælp, nemlig Invalideforsikringens højeste Beløb. Det vil altsaa sige, at dette er Hovedrettesnoren for, hvor højt man kan gaa med Kommunehjælp, og inden for denne Grænse skal saa de lokale Myndigheder efter frit Skøn træffe Afgørelsen i de enkelte Tilfælde. De, der har sat sig ind i, hvorledes Invaliderentens Takster er, vil sikkert erkende, at de giver ikke Mulighed for Fraadseri paa Samfundets Bekostning, men Grænsen er med god Grund fastsat her ud fra den Betragtning, som den tidligere Socialminister saa stærkt har fremhævet, at det ikke skal være mere fordelagtigt at modtage Kommunehjælp end at blive hjulpet gennem Forsikringen, og fra denne Hoved-